

POVESTEA TIMPULUI

A fost odată, doar o dată, demult, tare demult, pe vremea când oamenii știau să vorbească, dar nu știau să se certe, și beau vin doar câte puțin, a fost o țară frumoasă, mândră și bogată, peste care domnea un rege bun și înțelept. Fiecare zi era o sărbătoare și bine mai mergeau toate, iar, dacă totuși apărea un necaz, o supărare sau vreo neînțelegere, regele și sfetnicii lui știau să-mpartă dreptatea, cărmuind țara cu dragoste și credință.

Dar să nu credeți că era Raiul pe pământ, fiindcă toți trăiau cu frică, temându-se nu de ziua de azi, ci de cea de mâine, adică de viitorul lor! De ce? Păi, iaca de ce: pe cât era regele de bun și de priceput, pe atât era feciorul său de rău și de îndărătnic, cel mai neastâmpărat copil!

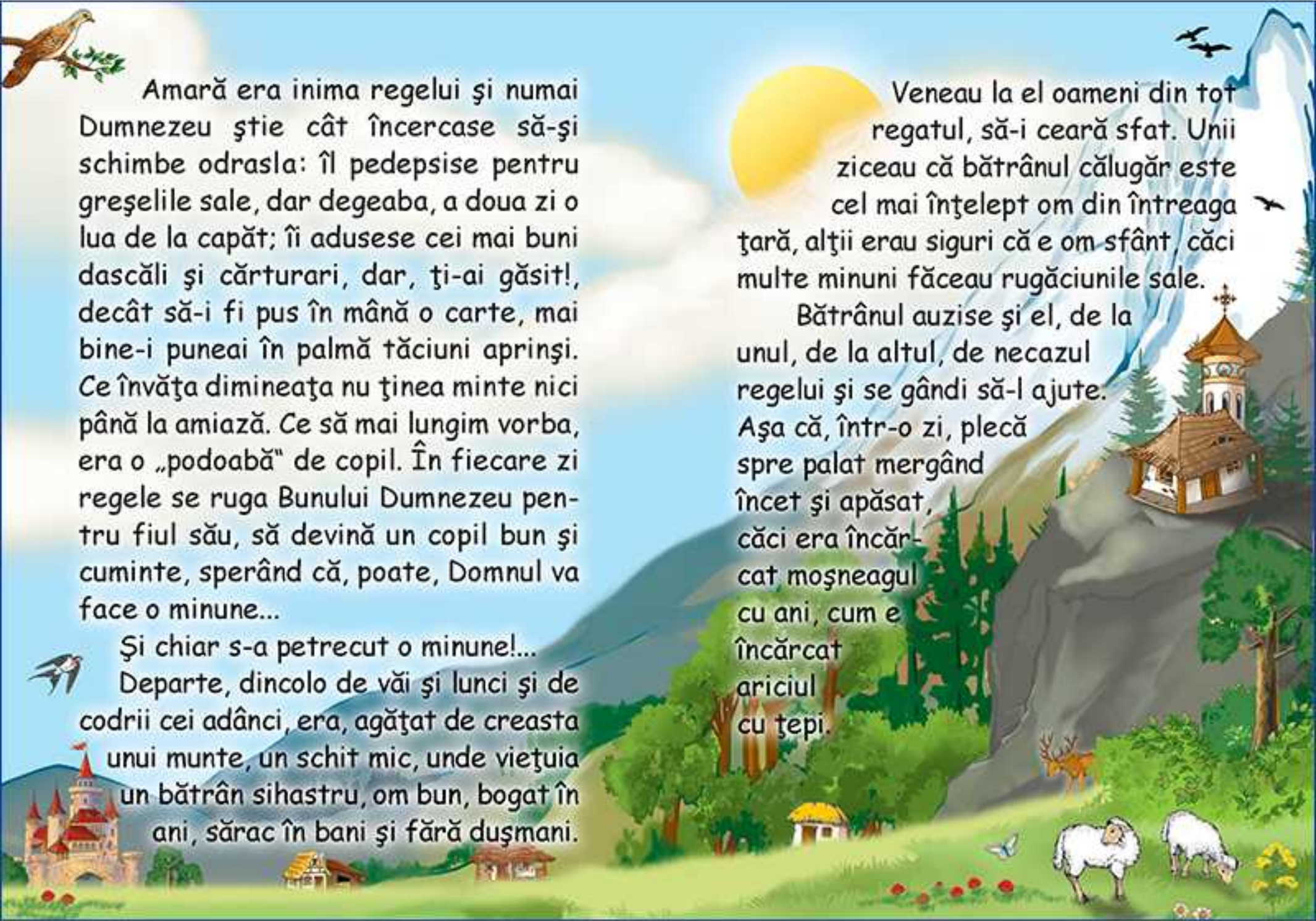

Dacă ar fi fost vreun concurs de năzbâtii, sigur feciorul regelui ar fi ieșit pe primul loc, că, în rest, era ultimul la toate.

Nu-i plăcea să învețe, nu-și asculta părinții, iar să muncească - ferească Sfântu'! - nici nu voia să audă! Și nu era zi să nu facă vreo nefăcută.

De-asta erau toți îngrijorați, întrebându-se ce-o să se-ntâmpie când regele nu va mai fi, iar la conducerea țării va veni feciorul nevrednic... Și cel mai tare se necăjea însuși regele, căci poți avea de toate, dar dacă nu ai mulțumire de la copilul tău, tot degeaba!

Amară era inima regelui și numai Dumnezeu știe cât încercase să-și schimbe odrasla: îl pedepsise pentru greșelile sale, dar degeaba, a doua zi o lua de la capăt; îi adusesese cei mai buni dascăli și cărturari, dar, ți-ai găsit!, decât să-i fi pus în mână o carte, mai bine-i puneai în palmă tăciuni aprinși. Ce învăța dimineața nu ținea minte nici până la amiază. Ce să mai lungim vorba, era o „podoabă” de copil. În fiecare zi regele se ruga Bunului Dumnezeu pentru fiul său, să devină un copil bun și cuminte, sperând că, poate, Domnul va face o minune...

Și chiar s-a petrecut o minune!...

Departe, dincolo de văi și lunci și de codrii cei adânci, era, agățat de creasta unui munte, un schit mic, unde viețuia un bătrân sihastru, om bun, bogat în ani, sărac în bani și fără dușmani.

Veneau la el oameni din tot regatul, să-i ceară sfat. Unii ziceau că bătrânul călugăr este cel mai înțelept om din întreaga țară, alții erau siguri că e om sfânt, căci multe minuni făceau rugăciunile sale.

Bătrânul auzise și el, de la unul, de la altul, de necazul regelui și se gândi să-l ajute. Așa că, într-o zi, plecă spre palat mergând încet și apăsător, căci era încărcat cu ani, cum e încărcat ariciul cu țepi.